

جابه جایی
مداوم بالاد
صفوف افغان
به این معنا
بود که در هر
زمان، بسیاری
از پست‌های
نظامی و پلیس
یا خالی بود یا
توسط کارمندان
قانونی که برای
نبرد آماده
نبودند پرمی شد

آخرین مردی باشد که بعد از تسلیم شدن دیگران ایستاده باشد.» هنگامی که سیگنال ارسال شد، دینامیک سرایت به این ترتیب حاکم شد و سقوط گلوله برفی با سرعت فزاینده و عملاً بدون درگیری واقعی رخ داد.

«جک واتلینگ» [۶]، پژوهشگر جنگ زمینی و علوم نظامی در مؤسسه رویال خدمات متحد در لندن اشاره کرد که سرعتی که طالبان با آن، کشور را به تصرف خود درآورد، «بازتابی از توانایی نظامی نیست، بلکه بازتابی از فروپاشی در اراده برای مبارزه است.» واتلینگ گفت: «طالبان به مناطق شهری نفوذ می‌کنند، افراد کلیدی را مانند خلبانان ترور می‌کنند، خانواده‌های فرماندهان را تهدید می‌کنند و می‌گویند اگر تسلیم شوید، خانواده‌تان رانجات خواهید داد.» بسیاری از مردم، چون اعتماد نداشتند که کابل بتواند آنها را نجات دهد، تسلیم شدند.» او افزود که افراد بیشتری این مسیر را انتخاب کردند، «بنابراین درگیری بسیار کمی رخ داد، به همین دلیل است که ناگهان به سرعت اتفاق افتاد.»

و اینکه چه میزان اراده برای جنگ در میان نیروهای امنیتی افغانستان وجود داشت، حتی برای شروع، یک سؤال باز است، بویژه هنگامی که با دشمنی روبه‌رو می‌شوید که از تعهد ستیزه جویانه به آرمان خود برخوردار است. «کارتر ملکاسیان» [۷]، مشاور سابق غیرنظامی ارتش ایالات متحده در افغانستان و نویسنده کتاب جدید جنگ امریکایی در افغانستان، ماه گذشته در مقاله پولیتیکو بر این نکته تأکید کرد:

«طالبان برای عقیده، برای جنت (بهشت) و عدالت (کشتن کفار) می‌جنگند.... ارتش و پلیس برای پول می‌جنگند» یک عالم دینی طالبان از قندهار در سال ۲۰۱۹ به من گفت.

Taliban gains in Afghanistan

